

РЕШЕНИЕ

№ 26652

гр. София, 02.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 19.06.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Анета Юргакиева

ЧЛЕНОВЕ: Мая Сукнарова

Спас Спасов

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4507** по описа за **2026** година докладвано от съдия Спас Спасов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Агенция "Пътна инфраструктура" срещу решение № 268/25.01.2026 г. по а.н.д. № 12841/2025 г. по описа на Софийски районен съд, с което е отменен електронен фиш № [ЕГН], издаден от Агенция "Пътна инфраструктура" и агенцията е осъдена да заплати на санкционираното дружество разноски по делото. С издадения ЕФ, за нарушение на чл. 102, ал. 2 ЗДвП, на „Веселина 08“ ЕООД е наложена имуществена санкция в размер на 2500 лв. на основание чл. 179, ал. 3б, вр. чл. 187а, ал. 1 и ал. 2, т. 2 ЗДвП.

В жалбата и в с.з. чрез процесуален представител касаторът излага съображения за неправилност и незаконосъобразност на решението на въззивния съд, поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение на процесуалните правила. Иска се отмяната на решението на СРС и потвърждаване на ЕФ. Претендират се разноски. Прави възражение за прекомерност досежно претендираното възнаграждение от насрещната страна.

Ответникът „Веселина 08“ ЕООД, в писмен отговор оспорва жалбата като неоснователна. Моли да се потвърди оспореното решение на въззивния съд като правилно и законосъобразно. Претендира присъждане на разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава становище за неоснователност на касационната жалба.

Жалбата е допустима. Подадена е в срок и от надлежна страна. Разгледана по същество е неоснователна.

При правилно установена фактическа обстановка, първоинстанционният съд стигнал до извода, че ЕФ е незаконосъобразен и с обжалваното решение го отменил.

Решението е правилно постановено.

При касационната проверка и при съобразяване на произнасянето на СЕС по дело С-61 на СЕС, касационният съд намира следното: Съдържащото се в член 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 1999 година относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури, изменена с Директива 2011/76/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 27 септември 2011 г., изискване за съразмерност, не допуска система от наказания, която предвижда налагане на глоба или имуществена санкция с фиксиран размер за всички нарушения на правилата относно задължението за предварително заплащане на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им, включително когато тази система предвижда възможността за освобождаване от административнонаказателна отговорност чрез заплащане на "компенсаторна такса" с фиксиран размер. СЕС е приел и че принципът на пропорционалност е задължителен за държавите членки, що се отнася не само до определянето на състава на нарушението и до определянето на правилата относно тежестта на глобите, но и до преценката на елементите, които могат да бъдат отчитани при определянето на глобата. Разпоредбите на чл. 179, ал. 3б ЗДвП и 187а, ал. 2, т. 1, 2 и 3 ЗДвП не допускат извършването на преценка относно тежестта на санкциите и на елементите, които могат да бъдат отчитани при определяне на техния размер, а предвиждат глоби и имуществени санкции в абсолютен размер. Доколкото в правомощията и компетенциите на съда не се включва определянето на подходящ санкционен режим, а само прилагането на приетия такъв от законодателните органи, не е възможно тълкуване на националния закон по начин, съответен на Директивата. Поради това, единственият начин, който гарантира пълната ефективност на правото на Съюза и защитава предоставените на частноправните субекти права, е непропорционалната национална санкционна уредба - чл. 179, ал. 3б ЗДвП, вр. чл. 187а, ал. 2, т. 1, т. 2 и т. 3 ЗДвП, да бъде оставена без приложение.

Само това основание е достатъчно да се приеме, че наложената имуществена санкция е незаконосъобразна, поради което оспорения ЕФ е незаконосъобразен и правилно е отменен от въззивната инстанция.

Във връзка с горното, настоящият касационен състав счита, че въззивната инстанция е постановила правилно решение, което следва да бъде оставено в сила.

Предвид изхода на спора и на основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН във вр. с чл. 143, ал. 1 от АПК във вр. чл. 228 от АПК основателно се явява своевременно направеното искане от страна на касационния ответник за присъждане на направени разноски в производството пред касационната инстанция. Претенцията е за заплащане на 800 евро - внесен в брой адвокатски хонорар, съгл. представен по делото договор.

Основателно се явява възражението на процесуалния представител на касатора за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Предвид реалната правна и фактическа сложност на спора съдът определя адвокатското възнаграждение в размер на 300 евро за осъществената правна защита с оглед разпоредбите на чл. 7, ал. 2, т. 2, вр. чл. 18, ал. 2 от Наредба № 1/2004 на ВАДС за възнагражденията за адвокатската работа и чл. 78, ал. 5 от ГПК. На съда е служебно известно, че се водят множество еднотипни съдебни производства по оспорване на издадени санкционни актове - наказателни постановления и електронни фишове, с които се санкционират както физически, така и юридически лица на основание разпоредбите на чл. 179, ал. 3 - 3б от ЗДвП, при които правните и фактическите съображения, изложени в жалбите, са изключително сходни. На следващо място, постановяването на решението на СЕС по обуславящото изхода на настоящото

производство дело С 61/23, решава от правна страна изхода на спора и води до липса на правна сложност на същия. Следва да се отбележи и обстоятелството, че производството пред касационната инстанция е протекло без явяване на процесуален представител на ответника. Разноските за адвокатско възнаграждение следва да бъдат възложени в тежест на Агенция "Пътна инфраструктура", която има качеството на юридическо лице съгласно чл. 2, ал. 1 от Правилника за структурата, дейността и организацията на работа на Агенция "Пътна инфраструктура". Така мотивиран, на основание чл. 63в от ЗАНН във вр. с чл. 221, ал. 2 и чл. 222, ал. 1 от АПК, Административен съд – София-град, XIV касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 268/25.01.2026 г. по а.н.д. № 12841/2025 г. по описа на Софийски районен съд

ОСЪЖДА Агенция "Пътна инфраструктура" да заплати на „Веселина 08“ ЕООД сумата от 300 евро - разноси по делото.

Решението е окончателно